

UTRINKI

IZ BOLNIŠNIČNE ŠOLE
OŠ LEDINA

2003~04

Draga Maja!

V zadnjem pismu si me prosila, naj ti kaj več povem o svojih dnevih v bolnišnici, o novih prijateljih in prijateljicah, o skupnih doživetjih, željah, razmišljanjih ...

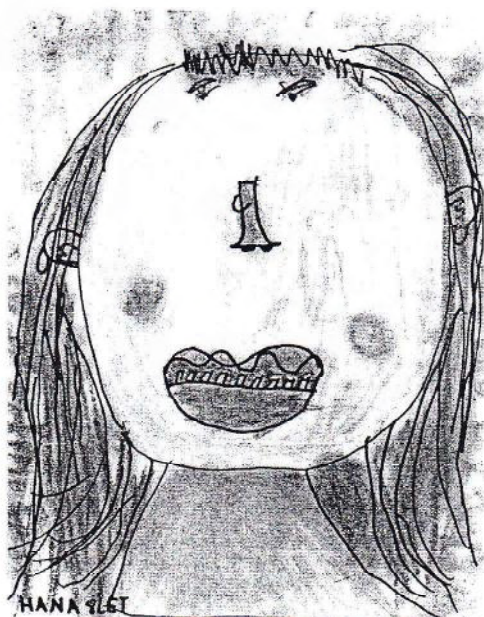
O sebi sem ti napisala že veliko, o drugih precej manj. Sicer pa, saj veš ... Dnevi v bolnišnici so včasih hitri kot blisk, zapolnjeni s pregledi, šolo in obiski, včasih pa se prav po polžje vlečejo. Takrat vzamem v roke svinčnik in papir in besede kar vrejo ... Pišem, da prebudim spomine, da podelim misli in želje ... pišem, da ne pozabim.

Prav tako je tudi z mojimi bolnišničnimi vrstniki in vrstnicami. V svojih zgodbah, pesmih in slikah živijo v drugem, lepšem svetu, ki pazi, da v deževnih dneh brez pravljic ne zaidejo, ter čaka, da se vrnejo. Prisluhni jim, povedale ti bodo več kot tisoč mojih besed.

Pozdravi sošolke in sošolce. Tudi jaz vas pogrešam in upam, da se kmalu spet vidimo.

Pozdravček, Nika

TO SEM JAZ

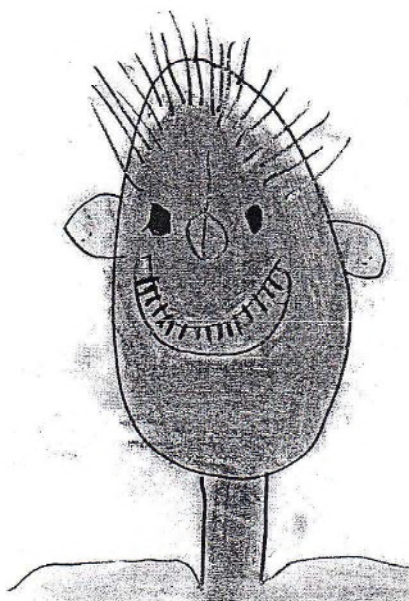

SEM MELANIE. OBISKUJEM 3. RAZRED DEVETLETKE NA OSNOVNI ŠOLI TURNIŠČE. V PROSTEM ČASU RADA KOLESARIM. OBISKUJEM TUDI GLASBENO ŠOLO.

MELANIE ROPOŠA, 3. RAZRED/9

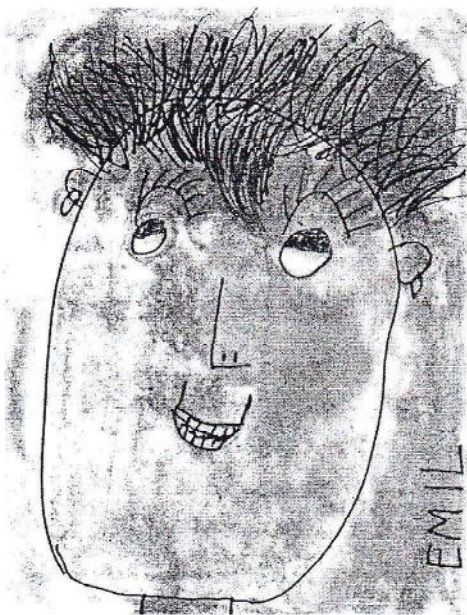
Jaz sem Jernej. Stanujem v Črnem Vrhu nad Idrijo. Imam dve sestri. Hodim v 4. razred. Rad telovadim, igram igrice na računalniku, surfam po internetu, plezam in se igram z žogo. Rad gledam Pokemone in pustolovske filme.

Jernej Plešnar, 4. razred

Jaz sem Dejan in hodim v 4. razred. Visok sem 134 cm in tehtam 31 kg. Sem zelo živahen. Prejšnje leto sem bil odličen. Moj najljubši predmet je telovadba. Rad igram nogomet in med dvema ognjema. Veliko se potepam. Moji najljubši jedi sta pica in pomfrit.

Dejan Zukič, 4. razred

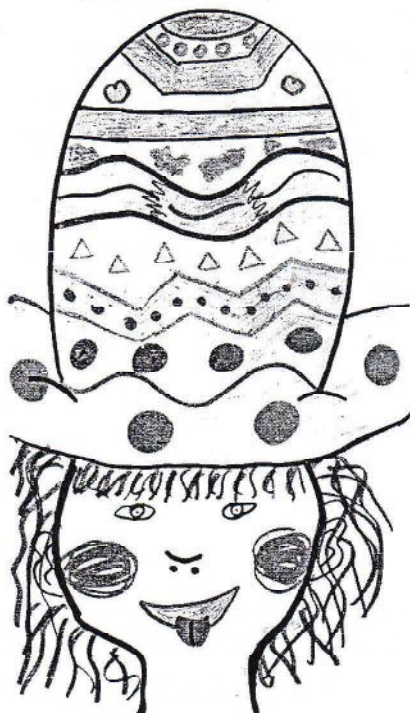
Sem Sandi. Rad igram računalnik. Obiskujem tudi konja, ki ga zelo rad jaham. Doma imam psa, ki se imenuje Beko. Imam tudi sestrico Saro. Ko je bil pust, sem se preoblekel v slikarja. Na glavi sem imel baretko, v roki pa paleto. Včeraj sem bil pri učiteljici Jožici. Želim si kužka Rikija.

Sandi, 5. razred

Sem Polona. Stara sem 12 let in hodim v sedmi razred devetletke. Stanujem na Lešah. V družini smo jaz, starša, babica in sestra. Imam rjave oči in rjave lase, spete v čop. Sem srednje postave. Rada gledam mehiške nadaljevanke in jem pico. Najraje imam poletje, ker se lahko kopam, se ukvarjam s športom ... Rada se učim nemščino ter se ukvarjam z izdelovanjem raznih predmetov. V akvariju imam dve zlati ribici.

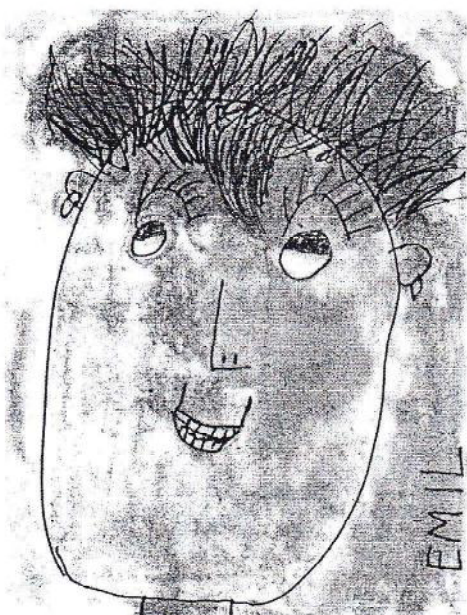
Polona Kodrun, 7. razred/9

Vesna Zeleznik, 5-b

Jaz sem Teja. Največ prostega časa posvetim mažuretkam, saj imam treninge trikrat na teden v Jaršah. Že eno leto me uči Dunja. V skupini nas je 16 deklet, od 7 do 13 let. Enkrat smo že nastopale v City parku, kjer smo tudi delile letake za nove članice naše skupine. Rada obiskujem tudi kuharski krožek na OŠ Zadobrova, kjer sem se naučila kuhati zelenjavno juho, narediti sadno kupo in speči palačinke ter rogljičke. Enkrat na teden hodim k verouku, veliko časa pa tudi poslušam glasbo in se igram z mlajšim bratcem.

Teja Primar

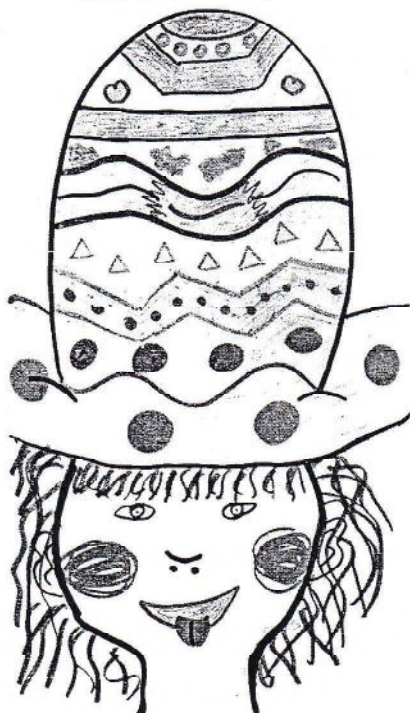
Sem Sandi. Rad igram računalnik. Obiskujem tudi konja, ki ga zelo rad jaham. Doma imam psa, ki se imenuje Beko. Imam tudi sestrico Saro. Ko je bil pust, sem se preoblekel v slikarja. Na glavi sem imel baretko, v roki pa paleto. Včeraj sem bil pri učiteljici Jožici. Želim si kužka Rikija.

Sandi, 5. razred

Sem Polona. Stara sem 12 let in hodim v sedmi razred devetletke. Stanujem na Lešah. V družini smo jaz, starša, babica in sestra. Imam rjave oči in rjave lase, spete v čop. Sem srednje postave. Rada gledam mehiške nadaljevanke in jem pico. Najraje imam poletje, ker se lahko kopam, se ukvarjam s športom ... Rada se učim nemščino ter se ukvarjam z izdelovanjem raznih predmetov. V akvariju imam dve zlati ribici.

Polona Kodrun, 7. razred/9

Vesna Zeleznik, 5-b

Jaz sem Teja. Največ prostega časa posvetim mažuretkam, saj imam treninge trikrat na teden v Jaršah. Že eno leto me uči Dunja. V skupini nas je 16 deklet, od 7 do 13 let. Enkrat smo že nastopale v City parku, kjer smo tudi delile letake za nove članice naše skupine. Rada obiskujem tudi kuharski krožek na OŠ Zadobrova, kjer sem se naučila kuhati zelenjavno juho, narediti sadno kupo in speči palačinke ter rogljičke. Enkrat na teden hodim k verouku, veliko časa pa tudi poslušam glasbo in se igram z mlajšim bratcem.

Teja Primar

Sem Simona, stara sem 14. let. Prihajam iz Starega trga pri Ložu. Hodim v OŠ heroja Janeza Hribarja. Moji hobiji so košarka, kolesarjenje, rolanje, odbojka, risanje in poslušanje glasbe. Rada se družim s prijatelji in prijateljicami. Počitnice so bile pestre – bila sem na morju. Ko pa je prišel začetek šolskega leta, sem morala v bolnišnico. Ni me bilo strah. Imela sem občutek, da bo vse v redu, in nisem se zmotila.

Simona Žnidaršič, 8. razred

Lase umij,
da se ti kaj ne zgodi,
Uro navij,
da zazvoni.
Ker v šolo greš,
da veliko zveš.
A v šoli hecat se ne smeš,
drugače boš hodil peš.

Luka, 3. razred

Tiger strašno renči,
Ara pa se mu smeji.
Miš potiho sir drobi,
Antilopa k njej hiti.
Riba ima rada morje,
Albattros leti čez pogorje.

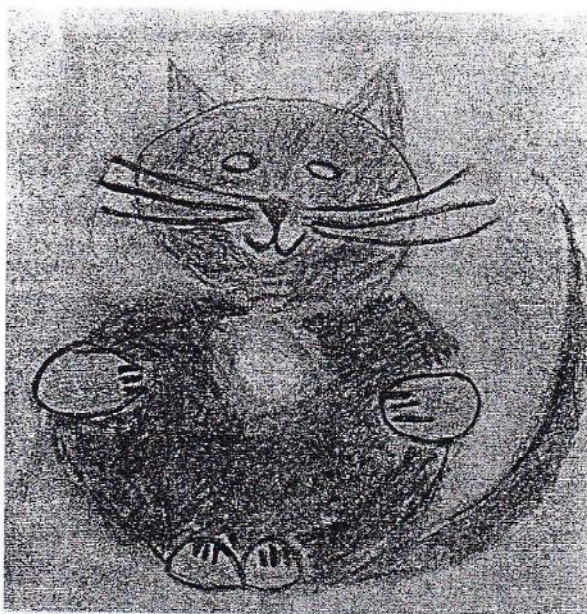
Tamara, 1. razred

Žirafa se sprehaja,
Ibis ji nagaja,
Gos k njemu poleti,
Ara pa se jim smeji.

Žiga, 4. razred

Živahen fantiček bistrh oči,
Avstralija, Amerika, ves svet
ga čaka,
Naenkrat zrasel bo v junaka.

Andreja

NAŠ MUCI

Naš mucij je bele barve. Zelo veliko se potepa. Ko pride v hišo, le poje in gre spet ven. Poje veliko, zato je zelo okrogel. Če se ne naje dovolj, začne mijavkati. Pri hrani je zelo izbirčen. S kruha polize pašteto, kruh pa pusti. V družini ima najraje mene, saj je moj. Tudi jaz ga imam rada.

Sabina Lotrič, 4. razred/9

Astrid, 7. razred

MOJ KUŽA

Mojemu psu je ime Jaka. Rad zganja norčije in izmakne kakšno stvar. Je mešanec rjave barve in ima črn nos. Je nagajiv, vendar lep. Nekega dne je ušel iz pesjaka. Celu uro sem ga lovil in ga skoraj že ujel, a mi je spet pobegnil. Domov se je vrnil šele ponoči. Babica ga je ujela in zaprla v pesjak. Tulil je celo noč, zjutraj pa je nehal. Svojega psa imam rad in ga zelo pogrešam.

Tilen Erjavec, 3. razred

Lea Šelekar, 7. razred

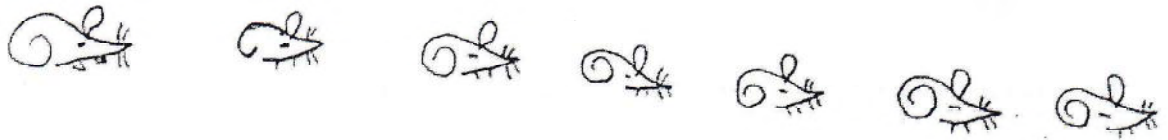
ZAJČEK IN ZAJKLA

*Živel zajček je, falot,
imel je ženko Mariot.
Zajček bil je strašno len,
za kosilo ujel je lahek plen.*

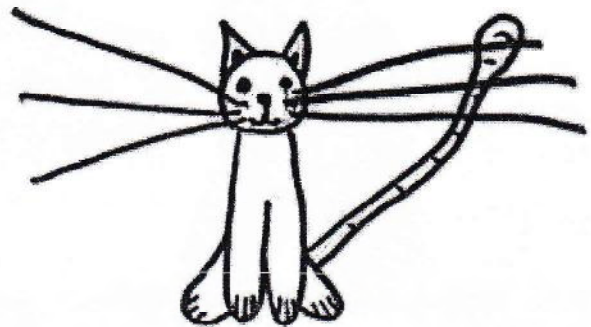
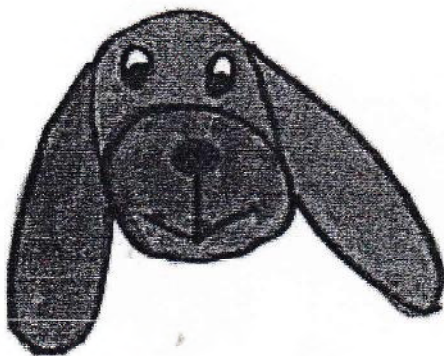
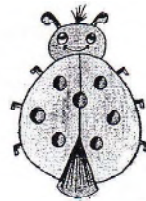
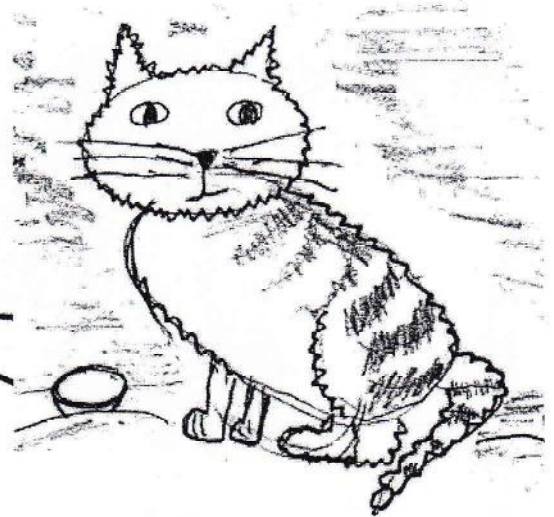
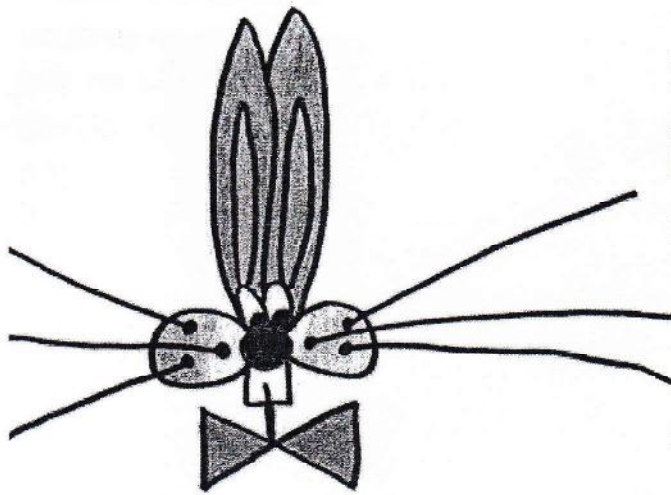
*Živela v temnem gozdu sta,
rada imela sta se oba.
Prodala sta jelenov rog
in zgradila si brlog.*

*Imela sta cel kup otrok,
a ne za vse zadosti rok.
Rada z njimi sta se igrala,
pa tudi šolo sta jim plačevala.*

Neža Ulčar, 7. razred/9

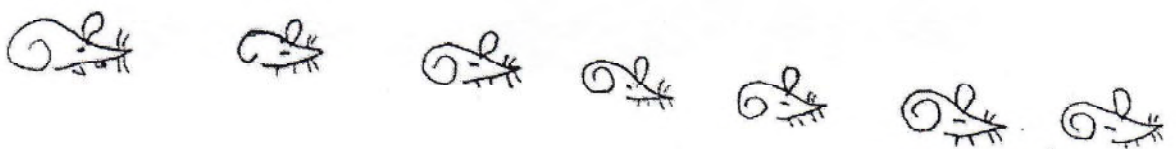

Danes praznujejo

Čestitamo!

Ana, Tina in Pia

PRI BABICI

Med poletnimi počitnicami sem velikokrat pri babici. Ko sem nekega dne spet prišla k njej, sem zagledala majhne kužke. Takoj sem jih vzela v naročje in jih nesla po dvorišču. Čez nekaj dni so se že kotalili in igrali. Ko sem odhajala domov, sem jih dala v hišico.

Kristina Kos, 4. razred

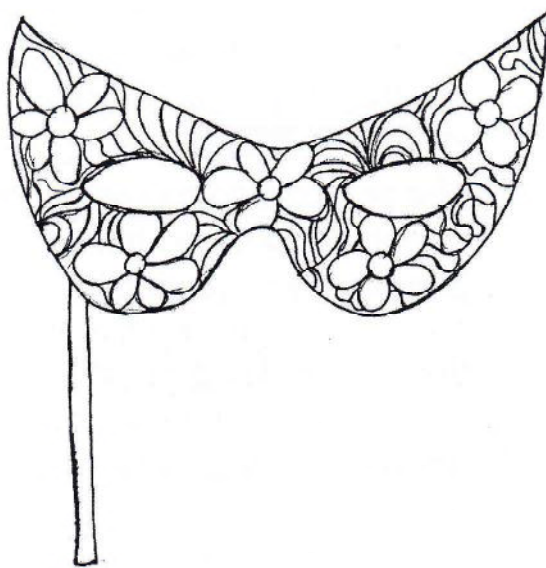

Hana, 6. razred

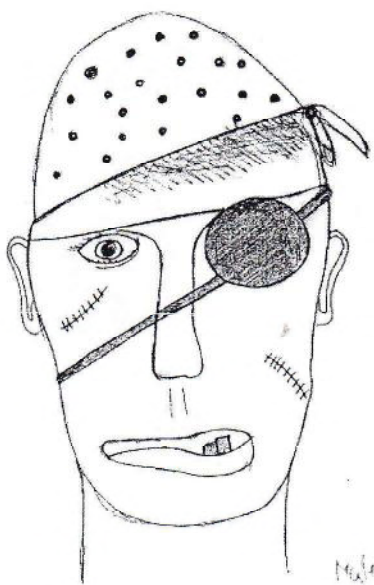
PUSTOVANJE

Letošnje pustovanje sem preživela na prav poseben način. Ker sem gasilka pri Prostovoljnem gasilskem društvu Šentjanž, so nas povabili na pustno zabavo v Dravograd. Člani gasilskega društva so nas lepo sprejeli. Najprej so bile na vrsti tekmovalne igre, tem pa je sledilo izbiranje najzanimivejših in najbolj smešnih mask. Sama sem dobila 2. nagrado (majhno pozornost). Nato smo imeli ples in prosto zabavo. S prijateljicami in prijatelji sem odšla na sprehod po Dravogradu. Pozno zvečer pa smo z lepimi spomini odšli domov.

Jasmina Fanrich, 7. razred

Mateja Krušlin, 7. razred

Mateja Krušlin, 7. razred

PUSTOVANJE V BOLNIŠNICI

Letos sem pustovala v bolnišnici. Bilo je zelo zabavno. Jaz sem bila klovn, najbolj pa mi je bil všeč polž. Ko so prišle maskare, so začele peti, mi pa smo se jim pridružili. Nato smo skupaj odšli po bolnišnici. Ko smo vse obhodili, smo se zbrali v avli. Tam smo priklicali pevko Romano. Ko se je prikazala, je rekla, da je čarovnica. Nato smo skupaj peli in plesali. Ko je bilo zabave konec, smo pojoč odšli v sobe.

Martina Kirer, 4. razred

BOLNIŠNIČNE OLIMPIJSKE IGRE

Na dan, ko sem prišla v bolnišnico, sem izvedela, da bodo čez nekaj dni bolnišnične olimpijske igre. Vsi smo se jih zelo veselili, saj naj bi za zmage dobili tudi medalje.

V ponedeljek nam je učiteljica prinesla čebelice, da smo jih pobarvali. Smo namreč z oddelka čebelic. Ko smo jih uredili in spravili v svoje omare, smo se učili peti bolnišnično olimpijsko himno. Vse je potekalo gladko. Naslednji dan smo imeli oddelčno tekmovanje, na katerem smo se pripravljali za finale ter preverjali, kdo je najboljši v posamezni igri in nas bo zastopal v finalu.

Tekmovali smo v kegljanju, metu na koš, metanju obročev in prvi pomoči. Vse igre so bile zelo zabavne in zanimive. Tudi jaz sem tekmovala. Najboljša sem bila v metih na koš, zato sem v tej igri tekmovala tudi naslednji dan, v finalu. Poleg tega sem se s Sabino in Ulo potegovala za medaljo pri prvi pomoči.

V sredo je bilo zelo slavnostno. Igre je vodil športni novinar Igor Bergant, pred tekmovanjem pa smo prižgali celo olimpijski ogenj. Olimpijske igre so trajale uro in pol. Čebelice smo se dobro odrezale. Jaz sem dobila zlato medaljo v metu na koš ter bronasto v prvi pomoči.

Te olimpijske igre mi bodo ostale za vedno v spominu.

Monika Lukič, 7. razred

NA OLIMPIJSKIH IGRAH

Na olimpijskih igrah je bilo prečudovito. Zastopal sem oddelek C1. Osvojil sem srebrno kolajno v metanju obročev, pa tudi na radiu in televiziji bom.

Rok Vrtovšek, 3. razred

Sabina, 1. razred/9

RAZREDI

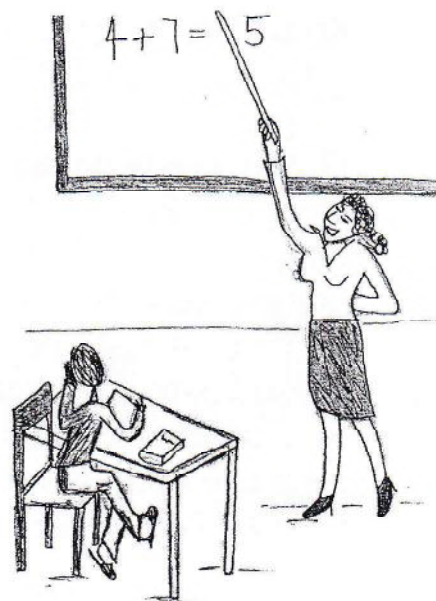
*V 1. razredu smo nove prijatelje spoznali,
pisali in se igrali.*

*V 2. razredu učiteljice nismo menjali
in smo se ji večkrat zlagali,
da smo zaspali.*

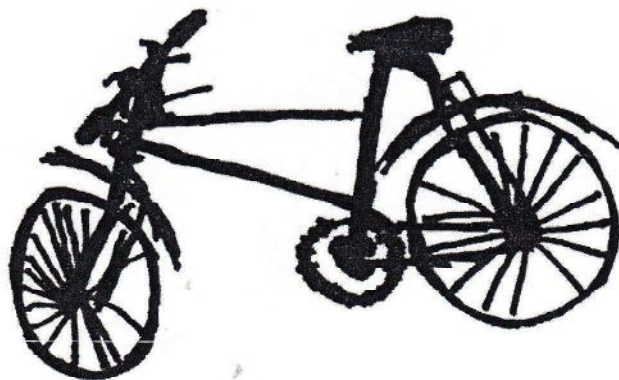
*V 3. razredu smo končno spoznali,
da je to šola za učenje,
ne pa vrtec za norenje.*

*V 4. razredu pa smo se šli gasilce
in zato učiteljici pošteno na živce.*

Kristina Kos, 4. razred

Suzana Matko, 8. razred

Matija, 6. razred

SRČEK MI BIJE TIK TAK

*Sedem na svoje kolo
za zdravo telo.
Veselo pedala zavrtim
in atija s kolesom prehitim.*

*Doma me zdrave prehrane učijo,
ker se holesterola strašno bojijo.
Vsak dan se s kilami borim,
da lahko zdravo živim.*

Nejc Konjevič, 3. razred

ŽELIM SI POSTATI ...

Ko pridem iz bolnišnice, si želim zopet postati nogometaš. To bi rad postal zato, ker so nogometaši slavni in veliko zaslužijo.

Že pred nesrečo sem treniral nogomet pri nogometnem društvu NK Domžale. Bil sem glavni napadalec. Rad bi postal najboljši nogometaš v Evropi. Najraje bi igral za Real Madrid ali Manchester United. Moja največja želja je, da bi igral skupaj z Luisem Figom. Skupaj bi bila nepremagljiva, dosegala bi gol za golom. Bila bi tudi najboljša prijateljica. Ko bi se pojavila na igrišču, bi publika na tribunah čisto ponorela. Kričala bi najini imeni in nama ploskala. Pred vsako tekmo bi moral dati veliko avtogramov. Ker bi veliko zaslužil, bi živel v vili z bazenom, vozil bi najnovejše limuzine in imel lepa dekleta.

Še preden postanem svetovno znan nogometaš, pa bom okreval in pridno treniral. Potrudil se bom po svojih najboljših močeh, da uresničim svoje sanje.

Uroš Podbevšek, 8. razred/9

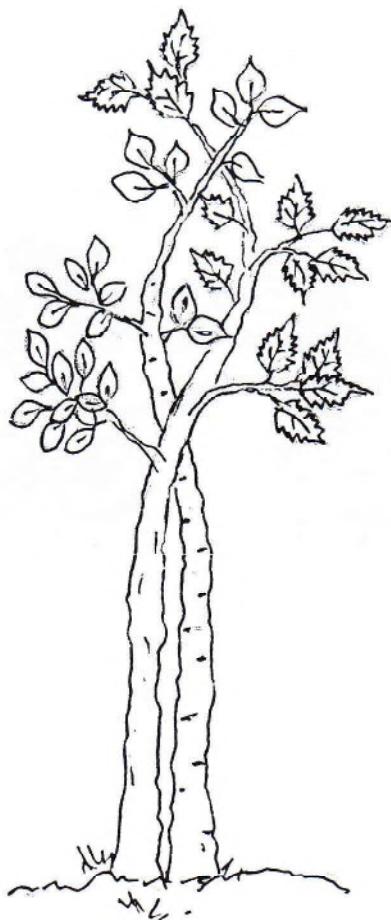
VETRA BRAT

*Če te ne bi poznala,
bi rekla, da si vetra brat,
čeprav si tako krut,
se mi zdiš še vedno zlat.*

*Ti si kakor veter,
si in te ni,
prideš in greš,
moja ljubezen pa le zate gori.*

*Nekoč boš moral ostati,
čeprav mogoče ne pri meni,
zato se nauči ljubiti,
nauči se ljubezen zaslužiti.*

Petra Kračun, 2. letnik

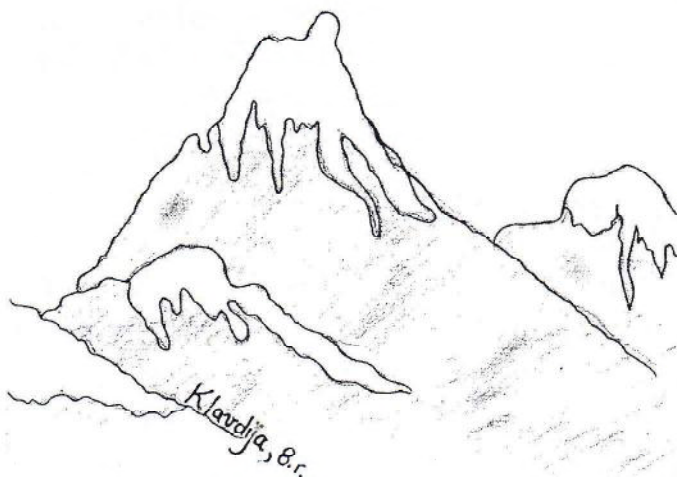

ČE BI IMELA 18 LET ...

Če bi bila stara 18 let, bi predvsem nadaljevala šolo, najraje v Ljubljani. Rada imam delo z otroki, zanimata pa me tudi zgodovina in geografija. Seveda pa bi počela tudi druge stvari. Vpisala bi se v avtošolo, da bi se lahko peljala, kamor bi hotela. Družila bi se s prijateljicami ter hodila z njimi po nakupih, na pijačo in zabave. Veliko bi se pogovarjale, pile kavo in se imele lepo. Še vedno bi plesala, saj mi ples veliko pomeni. Rada bi si našla tudi kakšnega fanta, vendar ne za resno zvezo. Še naprej bi imela tako dober odnos s sestro in starši. Zato bi šla čez vikende domov, kdaj pa kdaj pa bi ostala tudi v Ljubljani. Zelo rada bi tudi potovala, najraje s prijateljicami in prijatelji. Imela pa bi tudi kakšno žival, saj imam živali zelo rada.

To je le nekaj stvari, ki bi jih rada počela, ko bom polnoletna, verjetno pa me čaka še veliko novega. Toda to bom izvedela šele, ko bom dopolnila to starost.

Iva Brinovšek, 7. razred/9

PRVIČ NA TRIGLAVU

Za plezanje po gorah me je navdušil stric, ki je gorski reševalec. Ko sva šla prvič v gore, sva se povzpela na Snežnik, zdaj pa osvaja veliko višje vrhove. Na Triglav sva se odpravila že ob pol sedmih zjutraj. Na Pokljuki sva pustila avto, od tam naprej pa se je pot vzpenjala navkreber, vse do Planike. Tam sva v planinski koči prespala, drugo jutro pa se odpravila proti Triglavu. Pot je bila

strma, zato sva do vrha potrebovala približno dve uri. Zgoraj je bil zelo lep razgled. Stric mi je povedal, kako se imenujejo okoliški vrhovi. Nazaj sva se vrnila po drugi poti, do Kredarice, od tam pa v dolino Vrat. Med potjo mi je zdrsnilo in kakih sto metrov sem drsel po melišču.

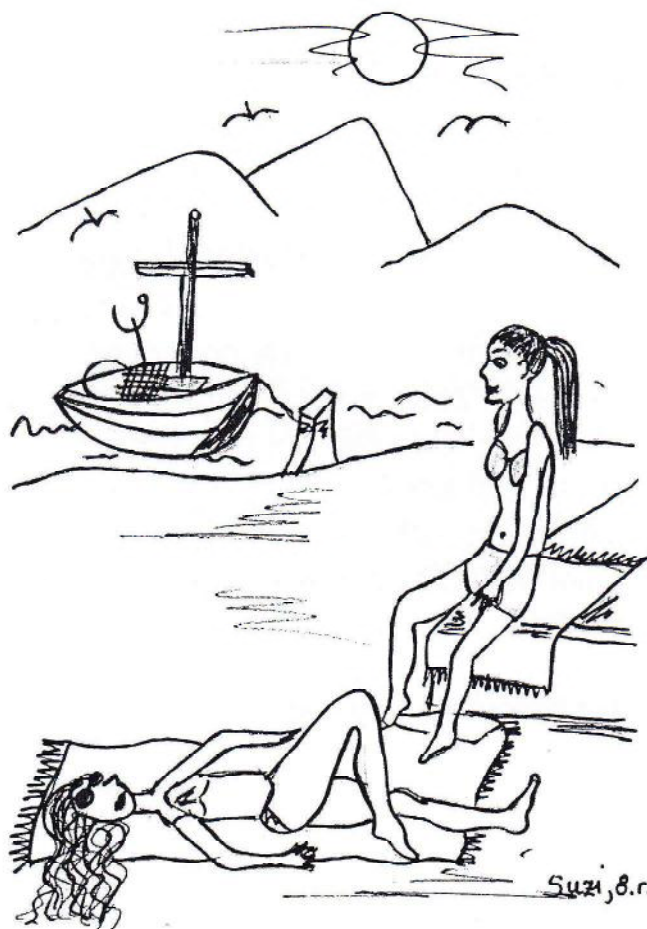
Doma sem o tej dogodivščini pripovedoval vsem, a mi ni nihče verjel.

David Marolt, 5. razred/9

PO JADRANSKIH OTOKIH

Pred leti smo se doma odločili, da dopust preživimo na Malem Lošinju. Tja smo se odpravili nekega dne zgodaj zjutraj. Sredi dopoldneva smo prispeli do obale, kjer smo v vročini kar dolgo čakali na trajekt. Ta nas je najprej odpeljal na otok Cres, proti večeru pa smo prispeli na Lošinj. Namestili smo se v apartmaju in kmalu pozabili na utrujenost, saj nas je prevzel vonj po lovorju in borovcih. V naslednjih dneh smo uživali v sprehodih in kopanju. Ker vsi radi jemo, smo si pripravljali bogate obroke. Spoznali smo tudi druge dopustnike in skupaj smo igrali družabne igre. Prišla je nedelja, dan za izlete.

Z ladjo smo se odpeljali na sosednji otok Susak. Vožnja je bila zelo dolga in naporna, saj nas je pri plovbi oviral močan veter. Bil sem zelo pogumen. Zlezal sem na vrh ladje ter od tam opazoval potnike in razburkano morje. Ko smo prispeli na Susak, nam je vodič povedal, da je bila vožnja zelo nevarna in da takšne še ne pomni. Nato nas je popeljal po otoku, nam popisal njegovo zgodovino in znamenitosti. Izvedel sem, da na otoku ni vode in da imajo domačini na voljo le deževnico. Električna je na otok speljana z Lošinja, in to po morskem dnu. Ker otok pokriva mivka, na njem raste večinoma le trstika. Drevja ni niti za skromno senco. Ljudi je zelo malo, pa še ti so večinoma starejši; mladi so se odselili na celino. Veliko domačinov je prizadetih, saj so se poroke zaradi odrezanosti otoka od sveta sklepale med sorodniki. Na otoku ni niti enega avtomobila. Najbolj pa je bilo zanimivo opazovati, ko so domačini prtljago potnikov, ki so prispeli na otok, v hiše zvozili kar v samokolnicah. Na Lošinju smo se vrnili prašni in utrujeni, vendar zadovoljni. Ugotovili smo, da je veliko zanimivih in lepih stvari zelo blizu in da človeku zanje res ni potrebno potovati na drugi konec sveta.

Gašper Majhenič, 9. razred/9

PRVI DAN V BOLNIŠNICI

Danes zjutraj sem prišla v bolnišnico. Pospremila sta me ata in sestra. Na oddelku so me sprejele sestre in mi pokazale sobo. Nato so me zdravniki pregledali in se z menoj pogovarjali. Na obisk je prišla nona, kasneje pa sva s sestro gledali televizijo. Sedaj sem pri pouku v bolnišnični šoli, zvečer pa bom brala knjigo.

Urška Rupnik, 3. razred

Prvi dan v bolnišnici je bil naporen in dolgočasen. Ta dan sem samo bral, se pogovarjal po mobilnem telefonu in napisal spis. Bil sem tudi na gastroskopiji. Po njej sem se zelo slabo počutil, a je bilo kmalu dobro. V naslednjih dneh pa je bilo zelo zabavno. Upam, da bom kmalu ozdravel.

Rok Lavrič, 3. razred

GRD PADEC

Na veliko noč smo odšli k prijatelju Timu. Nesel sem mu čokolado in nekaj pishov.

Igrali smo se in tekali okoli hiše. Spotalnil sem se in godo padel. Roko sem potisnil na razbito steklenico. Takoj sem stekel k mami. Videla je, da je moja rana globoka. Udpeljala me je k zdravniku. Zdravnik mi je najprej dal injekcijo, potem pa mi je očistil rano. Rano je zašil s petimi šivi. Ušli smo domov. Bil sem žalosten. Čez dva dni sem šel na prevezo. Rana se je lepo zacelila. Po sedmih dneh so mi pobrali šive in vse je bilo v redu.

V spomin na ta dogodek se mi še danes pozna manjša brazgotina na dlani.

Andrež Martinšič

3A razred

V BOLNIŠNICI

V bolnišnici sem. Brez svojih najdražjih, ujeta med štiri zidove. A osamljena nisem nikoli, kajti družbo mi delajo grenke, krute misli. Misli, ki mi otežujejo bivanje v tej stavbi. Misli, ki mi ne puste, da bi vsaj en dan preživela tako brezskrbno kot moji vrstniki. Misli, ki mi ne dovolje, da bi brez slabe vesti pojedla vsaj en piškotek, ki ga obožujem bolj kot vse na svetu. Piškot, oblit s slastno čokolado, ki se v ustih stopi kot sneg zgodaj spomladi ... A to so le sanje. Lepe, čudovite, a nedosegljive.

Moje sanjarjenje prekine glas, ki prihaja iz jedilnice: »Kosilo.« Takrat se začne pravi pekel. Predme postavljena hrana je kakor gora. Mogočna, nevarna, strah zbujujoča. Vsak zaužit grižljaj, vsak požirek grozi z debelostjo. In ko se takole bojujem s hrano, vidim, kako se širim, debelim in se spreminjam v zamaščeno debeluško.

Včasih pa na te črne misli posije sončni žarek. Takrat spoznam, da v bolnišnici sploh ni tako hudo. Po dveh mesecih se počutim že povsem domače. Ni ga koticčka, ki ga ne bi poznala tako dobro kot svoj lastni žep. Če v bolnišnici hrana ne bi bila temeljnega pomena, bi tudi več mesecev z veseljem ostala tukaj. Prijazne sestre so vedno pripravljene prisluhniti našim skrbem, strahovom. Nič manj prijazni niso učitelji bolnišnične šole. Po tako dobri razlagi bi še sama lahko snov posredovala drugim otrokom.

Čeprav mi dnevi v bolnišnici hitro minevajo, upam, da se bom kmalu otresla te zoprne anoreksije. Svet bom znova gledala skozi rožnata očala. Kot nekoč bom uživala v objemu ljubezni in topline svojih najdražjih. In ko bom zagrizla v slasten čokoladni keks, me bodo obdale naslednje misli: Mmm, kako je slasten. Še enega bom!

Dijakinja, 2. letnik

BISERA ŽIVLJENJA

*Rada bi vesela bila,
a kaj je tisto,
kar mi veselje da?
Da bi bila zdrava in srečna
in da bi bila ta sreča večna.*

*Težko je vesel obraz kazati
in z barko življenja
po prazni rečni strugi veslati.*

*Mnogi pravijo, da je lahko,
a sama vem, da ni tako.*

*Vsak naj si svoje življenje ukroji,
naj se pogleda in reče si:
»Vem, da bom zmožel,
čeprav sem se bal!
Za ta dva bisera jaz vse bi dal!«*

Petra Kračun, 2. letnik

V STISKI

Bile so počitnice. Za ta čas sem lahko odšla iz bolnišnice domov. Mami in oči sta se odločila, da si tudi onadva vzameta dopust.

Prišel je četrtek, dan, drugačen od drugih. Oči, sestra in jaz smo se odločili, da gremo smučat. Za zajtrk je mami zahtevala, da pojem krof, pa sem se temu močno uprla. Hotela sem žemljo! Na koncu sem mami le prepričala in pojedla žemljo. Za malico pa je hotela, da pojem 'velik' sendvič. Spet sem se uprla. Počutila sem se nemočno in jezno, saj je na koncu zmagala mami. Z očijem in sestro sem žalostna odšla na smučanje.

Na smučišču smo si naredili smučarsko opremo ter se zapodili po smučišču. Zelo sem uživala. Imela sem tudi nove smuči, tako da mi je šlo kar dobro. Ob 11. uri sem pomalicala tisti 'velik' sendvič. V resnici sploh ni bil tako slab. Nato smo še dve uri smučali, ob 13. uri pa smo se hitro preobuli in se odpeljali domov.

Doma nas je že čakalo kosilo. Ker nisem hotela vsega jesti, smo se začeli prerekati. Pri tem sem bila tako odločna, da sta mami in oči obupala.

Trdim, da sem naredila prav, ker nisem jedla, a globoko v sebi vem, da s tem delam velike napake.

Neža Ulčar, 7. razred/9

Suzana Matko, 8. razred

KO BESEDA ZABOLI

Imela sem sošolca, ki je slabo videl, zato je moral nositi očala. Vsi so se mu smejali in ga zmerjali z 'očalarjem'. Njega je to bolelo in sramoval se je samega sebe. Ker se je to kar naprej ponavljalo, ni več hotel hoditi v šolo, zaradi česar so se mu poslabšale ocene. Nekoč pa je v šolo prišla njegova mama ter se kar med poukom pogovorila s tistimi učenci, ki so ga žalili. Ti so morali priseči, da tega ne bodo več počeli. Od takrat naprej smo vsi dobri prijatelji. Mislim, da ni lepo dajati ljudem žaljivih vzdevkov, ker jih s tem lahko zelo prizadenemo.

Anja G., 7. razred

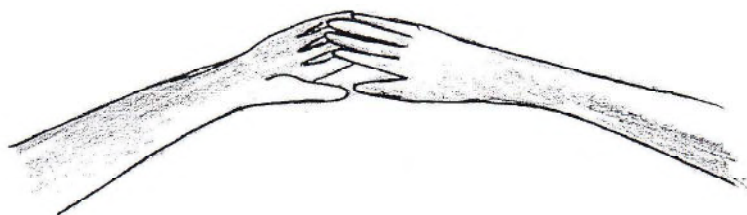
PRIJATELJICA

*Kako bi tebe opisala,
kaj ti spodaj napisala?
Da si punca, kot se šika,
da si že tako velika slika.*

*S tabo je dan lepši,
s tabo je dan tako razigran,
ti me vedno znaš nasmejati,
ob bolečih trenutkih poslušati.*

*Ne vem, kaj jaz brez tebe bi,
zame svetlo in toplo sonce si.
Pa čeprav je oblačen dan,
s tabo je prelepo obsijan.*

Petra Kračun, 2. letnik

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

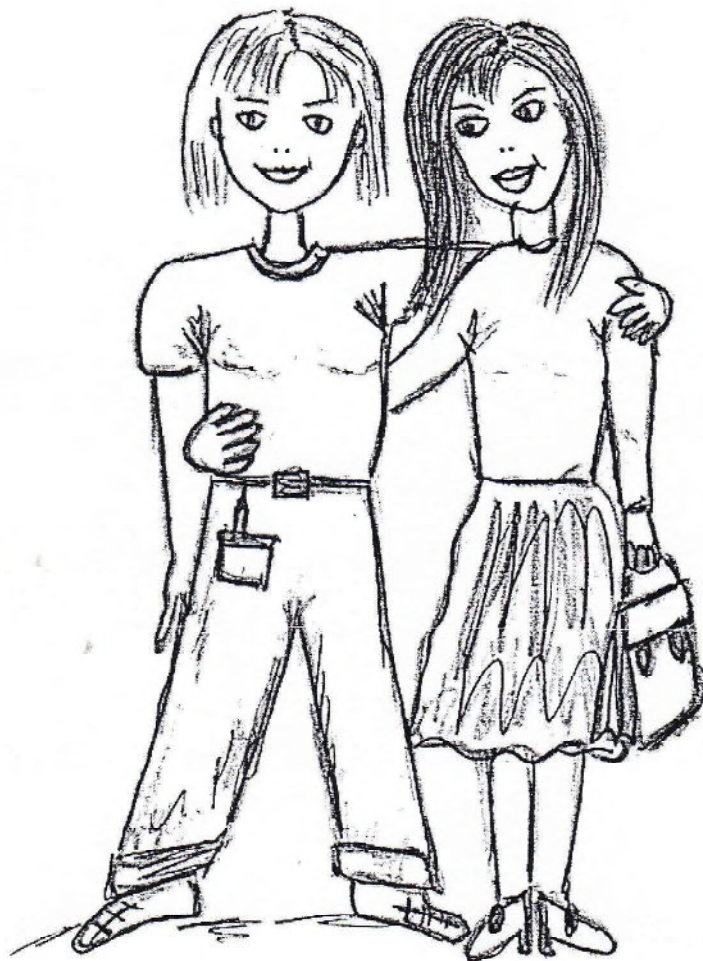
Ime ji je Ines in je moja sošolka. Obe sva stari 10 let in skupaj hodiva na oblikovni krožek, kjer ustvarjamo iz gline. Naredili sva že veliko zanimivih figuric, ki jih bomo razstavili na koncu leta.

Ines ima rjave oči in dolge lase. Stanuje blizu mojega doma, zato se pogosto obiskujeva. Skupaj hodiva v šolo in domov. Ima starejšega brata, ki je star 17 let in hodi v srednjo šolo.

Z Ines rada igrava tenis, vendar med seboj ne tekmujeva. Tudi na rolke se večkrat podava. Obiskujeva računalniški krožek in radi igrava igrice pri meni doma.

Če katera od naju zboli, ji druga prinese zvezke in novice iz šole.

Aleksandra, 4. razred

POMLAD

*Nemo skozi okno gledam,
v toplem prostoru posedam,
glej, v dolini še je sneg,
a zeleno tam, kjer je breg.*

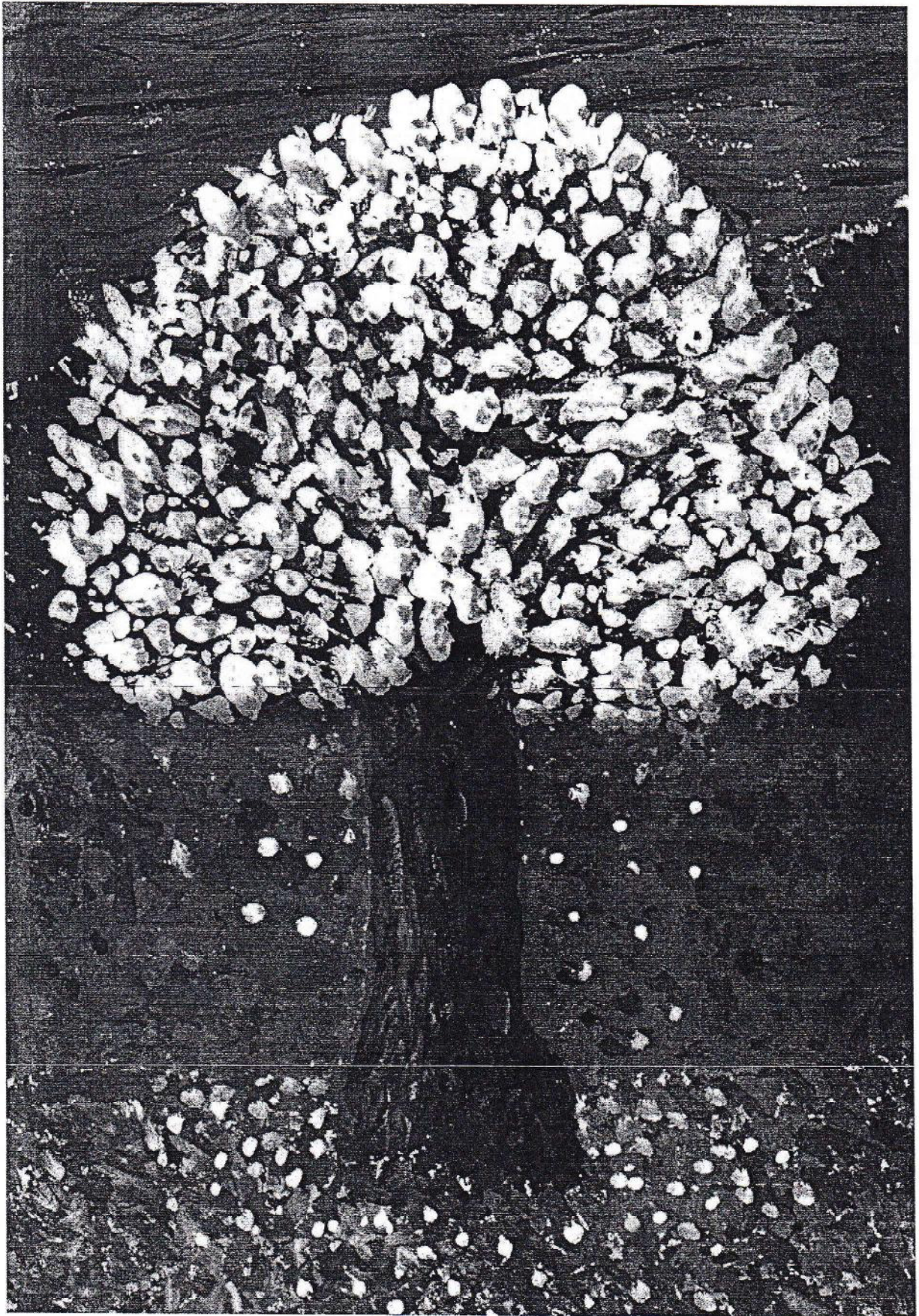
*Tam že trobentice cvetijo,
tam mimo že ptice letijo,
vem, zdaj pomlad je tu,
skoraj več o zimi ni sledu.*

*Zdaj zacvetelo bo vse,
v meni zraslo novo upanje,
ob vseh teh sončnih dneh,
o prijateljih in dobrih ljudeh.*

Petra Kračun, 2. letnik

Andreja P.

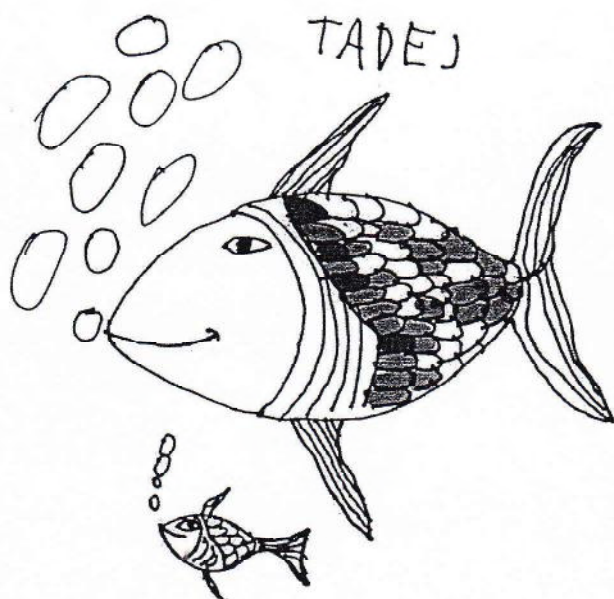
Klavdija, 6. razred

ZALJUBLJENA PTIČKA

Nekoč sta v gozdu živela dva zelo lepa ptička. Imela sta se rada. Posedala sta v gozdu in komaj čakala na 14. februar, ko se bosta ženila in dobila mladičke. Nekega dne jima je zmanjkalo hrane, zato sta morala zleteti iz gnezda in si poiskati kaj za pod zob. Našla sta zelo dobro hrano in jo z veseljem pojedla. Ko sta se najedla, sta šla v gnezdo počivat. Končno je prišlo valentinovo in ptička sta se poročila. Bila sta vesela, ker sta dobila mladičke. Hranila sta jih s črvi.

Mati je imela mladičke pri sebi v gnezdu toliko časa, dokler niso odrasli. Takrat so zleteli iz gnezda ter si začeli sami iskati hrano. Če ne verjameš, poglej ven.

Ana Š., 4. razred

RIBICA LANA IN AVTO

Nekoč je živela ribica Lana. Njena oče in mama sta se nenehno prepirala o morskem avtu. Nekega dne pa jima je Lana rekla: »Nehajta se prepirati! Imam vaju že polno glavo!« In odšla je v svojo sobo. »Potolažit jo grem,« je rekla mama. »Ne, najprej se morava pogovoriti o avtu,« je vztrajal oče. Mama je popustila, nato pa prišla na dan z zelo dobrim predlogom: »Kaj pa, če bi hodili peš?« Toda oče se s tem ni

strinjal. Nato pa je prišla Lana in rekla: »Kupita si vsak svoj avto.« Mama in oče sta bila s predlogom zadovoljna. Skupaj so odhiteli do avtobusne postaje ter se odpeljali do prodajalne Morski avtomobil. Mama si je izbrala kanguja, očka pa džipa. Z novima avtomobiloma so se odpeljali domov.

Očka in mama sta se poslej v službo vozila z avtom, Lana pa je hodila peš. Vsak dan so se imeli lepše.

Zdaj pa je pravljice konec, ker je počil lonec!

Diana Primc, 5. razred

PRAVLJIČNA DEŽELA

Gledam, gledam, iščem, iščem pravljico deželo. Aha, kaj pa je to? Vidim jo, vidim jo!

Oh, prelepo je ... No, preden jo opišem, naj se vam predstavim. Sem pek vseh pekov, kruhar, pecivar, kuhar, pečar, skratka, kuham in pečen najbolje. Moje ime je Ku Har, imam pa tudi pomočnika z imenom Tor Ta. Iščem najokusnejšo besedo torta. Seveda, recept zanjo! Ko ga najdem, ga bom predal (jaz osebno!) učiteljici za slovenščino. Zdaj pa nazaj k tej čudoviti deželi. Vsa je iz najrazličnejših peciv in tort. Vidim jo! Tam stoji v vsem svojem sijaju. O, tam gre kuhar. Skozi svoj megagalaktični mikrofonski ga bom poprosil za recept:

»Hej, mi poveš recept za besedno torto?«

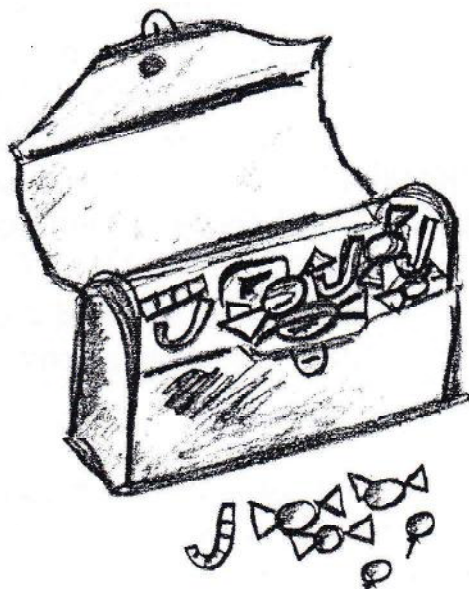
»No, prav, zakaj pa ne. Potrebuješ: štiri ščepce samostalniških zaimkov, dve pesti oklepajev, ločila (nekončna) v tekoči obliki, osem zvrhianih žlic končnih ločil in majhen ščepec začinjenih glagolov. Tri ščepce samostalniških zaimkov stepi in jim dodaj oklepaje. Vsa ločila zmešaj in prekuhaj s ščepcem samostalniških zaimkov. Nato obe zmesi zmešaj ter speci v pečici iz povedi na 230 stavkov. Torto na koncu potresi s ščepcem začinjenih glagolov. To je vse. Želiš še kaj?«

»N n ne, h hv hvala!« Ojoj, to pa je recept, a ne? Ta torta naj bo današnja specialiteta! Zdaj pa nesem recept učiteljici za slovenščino. Nasvidenje in dober tek!

Teja Stražišar, 5. razred

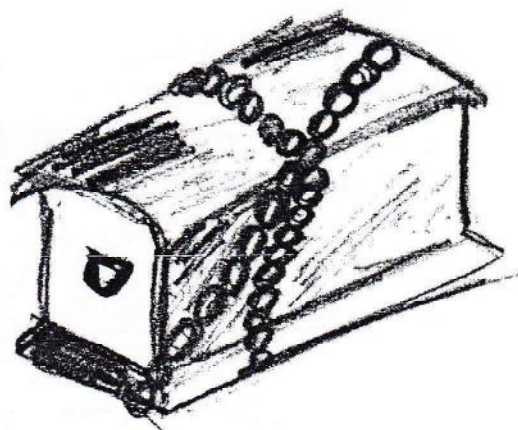
SKRIVNOSTNA SKRINJA

Nekega dne, ko sem bil pri babici, mi je bilo zelo dolgčas. Pogledal sem na vrt in zdel se mi je precej zanimiv. Šel sem dol in začel radovedno kopati. Kopal sem in kopal, dokler v zemlji nisem zagledal skrinje. Odkopal sem jo in jo odnesel v sobo. Bila je kar težka. Ker je sam nisem mogel odpreti, sem za pomoč prosil babico. Skupaj sva jo le odprla. Notri so bile zanimive stvari: sladkarije, igrače in kar nekaj denarja. Na dnu skrinje pa je bila še čisto majcena skrinjica. Odprl sem jo in vsa soba se je zasvetila. Na skrinjici so bili gumbi z znaki: oko, sonce in letenje. Pritisnil sem na letenje in začel sem leteti. Nato sem pritisnil na sonce in postalo mi je toplo. Ko pa sem pritisnil še na oko, sem lahko naredil vse, kar sem si zaželel. In ta gumb uporabljam še vedno ...

Dejan Zukič, 4. razred

Nekega dne sem se odločil, da raziščem podstrešje. Odpravil sem se gor, s seboj pa sem vzel žepno svetilko. Posvetil sem v kot in zagledal veliko, okrašeno skrinjo. Zbal sem se, da je zaklenjena. Previdno sem jo odprl. Zaškripalo in zarožljalo je, potem pa sem zagledal kup pajčevin. Pod njimi se je nekaj zasvetlikalo. Že sem pomislil, da je polna zlatih cekinov. Ometel sem pajčevine in zagledal goro pločevinastih odpadkov: stare kljuke, vilice, povite žlice in kovinske posodice. Bil sem razočaran, predvsem zato, ker predmeti niso bili več uporabni.

Suzana Matko, 8. razred

Aljaž Hrvatin, 4. razred

SKRIVNOST STAREGA GRADU

Nekoč je na hribu sredi ljubljanske kotline stal mogočen grad, v katerem že stoletja ni nihče prebival. Meščani so se ga izogibali in v njegovi bližini ni bilo nobene hiše. Govorilo se je, da ga obdaja prekletstvo Črne vile, in če stopiš na grajsko dvorišče, za vedno onemiš, da ne bi izdal njene skrivnosti. Govorice so se širile preko rek in hribov ter prispele tudi do majhne vasice Škorčevo, kjer sta živela dva mlada berača. Tudi onadva sta slišala za skrivnost starega gradu, vendar sta vanjo močno podvomila, zakaj bila sta bistre glave in se jima to še zdaleč ni zdelo verjetno. Črna vila in skrivnost, zaradi katere onemiš? Ne, to res ni bila pravljica zanju! Odločila sta se, da bosta grad raziskala na lastno pest.

»Bratec, bratec! Ne vprašaj, kaj sem slišal! Govori se o gradu in njegovem prekletstvu!« je rekel starejši berač mlajšemu.

»Ph! Pa kaj še! Tega že ne verjamem ...,« je začel mlajši.

»Zdi se mi kar zanimivo,« ga je prekinil starejši in se začel oblačiti v topla oblačila.

»Ali kam greš?« je bil radoveden mali.

»Seveda grem! V Ljubljano in – hop do gradu!«

»Toda ... ali nisi slišal, kaj se ti lahko zgodi?!«

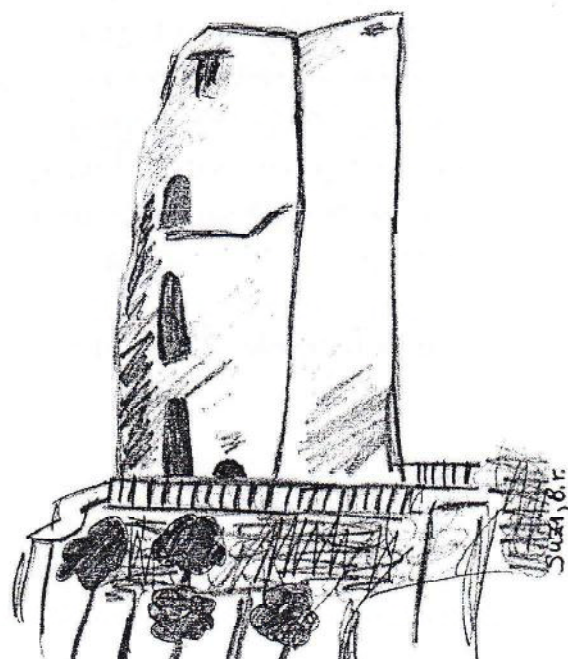
»A nisi ravno prej rekel, da v to ne verjameš?«

»No, ne vem ...,« je bil negotov mlajši, nato pa se je opogumil: »A grem lahko s tabo?«

»Tako se govori, bratec!« je bil vesel starejši.

Čez nekaj časa sta berača s culo na rami odšla proti Ljubljani. Hodila sta deset dni in noči ter končno prispela na cilj. Ljudje so ju prestrašeno gledali, kako sta se pogumno bližala gradu. Ko sta prispela, sta iz previdnosti na dvorišče najprej pomolila le glavo, in ker se ni zgodilo nič, sta urno stopila naprej. Toda še preden sta naredila deset korakov, se je pred njima pojavila Črna vila in spregovorila:

»Dobrodošla v skrivnostnem gradu, mladeniča. Ker vama nisem uspela vzeti dara govora, saj sta prehitro prečkala dvorišče, vaju bo ubil moj zmaj. Če pa ga premagata, dobita eno od mojih zalih hčera in prekletstvo bo za vedno pozabljeno.«

Črna vila je izginila tako, kot je prišla, za njo pa se je pojavil zmaj. Berača pa sta bila bistre glave in nista pozabila na zmajski meč, ki pokonča vsakega zmaja. Zavihtela sta ga in zmaj je bil v trenutku mrtev. Tedaj se je pred njima pojavila hčerka Črne vile. Res je bila lepa. Prijela sta jo za roko ter odpeljala na svoj dom.

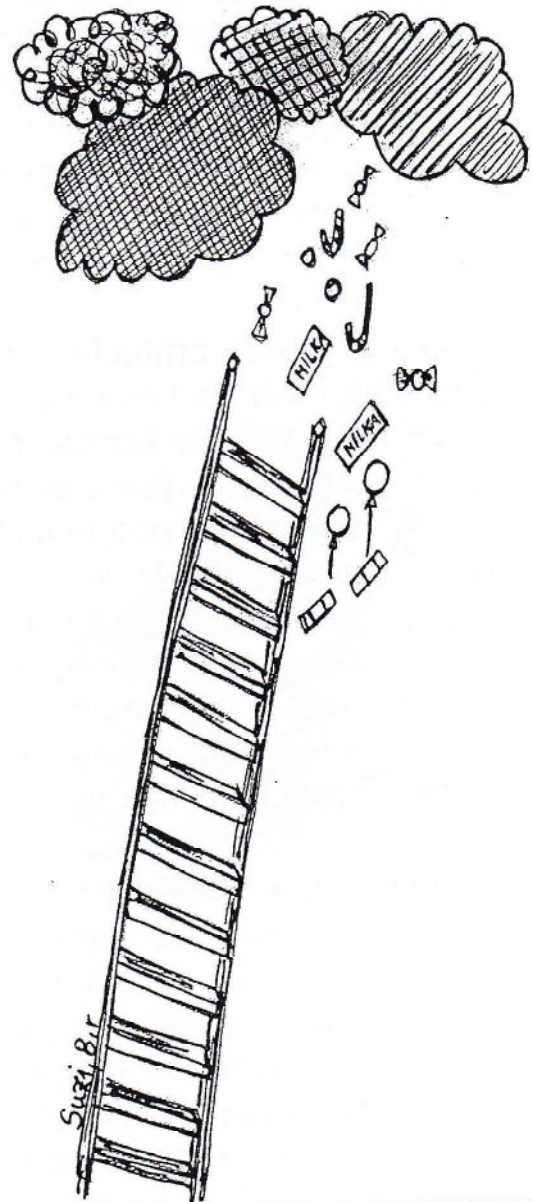
Od tedaj je bilo prekletstvo pozabljeno, kajti Črna vila je svojo obljubo držala. Ljudje so poslej radi zahajali na grad, trije mladi pa so živeli srečno do konca svojih dni.

Diana Valant, 7. razred/9

LESTEV DO NEZNANO KAM

Nekega dne sem hodil po peščeni cesti in kar naenkrat zagledal lestev, na kateri je pisalo: Lestev do neznano kam. Kar nisem mogel verjeti, kajti bila višja kot vsak blok ali stolpnica na svetu in segala je do oblakov. Odločil sem se, da bom splezal po njej. Plezal sem zelo dolgo in se zelo utrudil. Ponovno sem na oblaku zagledal tablo, na kateri je pisalo: Izključno samo za najstnike. Malo sem premislil in se odločil, da grem na ta oblak. Stopil sem gor. Kar naenkrat so se z neba vsule sladkarije. Do sitega sem se jih najedel. Bile so zelo okusne. Ko sem prišel dol, je lestev izginila. Bil sem vesel, da se je samo meni nasmehnila taka sreča.

Gregor Kapevski, 7. razred

ZLATA RIBICA

1 2 3 4 5 6 7 8

STISNjeni PRSTI

KRMILO PRI AVTONOBILU

9 10 11 12 13

Ugotovi besede, nato pa črke prenesi na ustrezno mesto spodaj.

5 2 6 8 3 2 12 13 12

9 2 11 3 13 12

7 6 7 5 2 6 3 2 4 6

9 13 12 5 12 1 10

Bolnišnični šoli so v letošnjem šolskem letu s svojimi prispevki pomagali:

- *Biring, d. o. o.*
- *Anton Čižman*
- *Pediatrična klinika*
- *Ustanova za izboljšanje kakovosti življenja in zdravljenja otrok z rakom in krvnimi boleznimi*
- *Bauhaus*
- *Plesna šola Minimundo*
- *Pečarna Grosuplje*
- *Tiskarna Povše*
- *DZS*
- *Ciciban*
- *Pil*
- *Microsoft Slovenija*
- *Repro - MS03, d. o. o.*
- *Loreal*
- *Igor E. Bergant*

... ter številne druge pevke in pevci, igralkе in igralci, umetnice in umetniki, športnice in športniki ter drugi dobri ljudje, ki pa niso želeli biti posebej imenovani.

Vsem iskrena hvala!

UTRINKI – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina
Šolsko leto 2003/04
Urednica: Patricija Vičič
Razmnoževanje: Biring, d. o. o.

Najlepša hvala učenkam in učencem, ker so z nami delili svoje misli, želje in drobne »utrinke«, ter učiteljicam in učiteljem Bolnišnične šole, ki so jih pri tem spodbujali.